

Sygn. akt II AKa 116/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Wróblewska

Sędziowie: SSA Danuta Matuszewska (spr.)

SSA Mirosław Cop

Protokolant: sekr. sąd. Joanna Tomaszewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy del. do Prokuratury Regionalnej w Gdańsku Janusza Lewandowskiego

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2016 r.

sprawy

D. H.

oskarżonego z art. 258 § 1 i 3 k.k.; art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.

Z. G.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12

k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.

K. S. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.

A. W.

oskarżonej z art. 258 § 1 k.k.; art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005r. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 17 listopada 2015 r., sygn. akt **XIV K 35/13**

I zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla zawarte w punktach IV, VIII, XII i XVI rozstrzygnięcia o karach łącznych w stosunku do oskarżonych D. H., Z. G., K. S. (1) i A. W. oraz o zaliczeniu na poczet tych kar okresów rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonych (punkt XIX),
2. zastępuje użyty w punkcie I zwrot : „w celu wprowadzenia ich do obrotu” zwrotem : „w celu dalszej sprzedaży”,
3. przyjmuje, że zachowania przypisane D. H. w punktach II i III- przy ustaleniu, że poprzez zachowanie przypisane w punkcie II (zarzucane w punkcie VIII aktu oskarżenia) oskarżony uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi-

stanowią jeden czyn wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 56 ust.3 w zw. z art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. w zw. z art.11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje go na karę 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych,

4. uniewinnia oskarżonych Z. G., K. S. (1) i A. W. od popełnienia przypisanych im czynów z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (punkty VI, X, XIV) i obciąża w tej części kosztami procesu Skarb Państwa,

5. zastępuje użyty w punktach V, IX i XIII zwrot: „popełnianie przestępstw związanych z obrotem znaczną ilością środka odurzającego i substancji psychotropowej”, zwrotem: „popełnianie przestępstw związanych z uczestnictwem w obrocie znaczną ilością środka odurzającego i substancji psychotropowej”,

6. w punktach VII i XI: w podstawie wymiaru kary, w miejsce art. 64§2 k.k. przyjmuje art. 65 §1 k.k., a ponadto ustala, że oskarżony Z. G.udzielił M. K. 6 (sześć) gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 180 złotych,

7. w punkcie XIII: w miejsce kary orzeczonej za czyn z art. 258§1 k.k., na podstawie art. 258§1 k.k. w zw. z art. 37 b k.k. w zw. z art. 34 §1 a pkt 1 k.k. w zw. z art. 35 §1 k.k. skazuje oskarżoną A. W. na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

8. w punkcie XV: w miejsce kary orzeczonej za czyn z art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k., na podstawie art. 258§1 k.k. w zw. z art. 37 b k.k. w zw. z art. 34 §1 a pkt 1k.k. w zw. z art. 35 §1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. skazuje oskarżoną A. W. na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

9. w punkcie XVII: uchyła w stosunku do oskarżonych Z. G., K. S. (1) i A. W. rozstrzygnięcia o przepadku równowartości korzyści majątkowej,

10. na podstawie art.85§1 k.k. w zw. z art. 86§1 k.k. łączy wymierzone jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza kary łączne pozbawienia wolności:

-oskarżonemu D. H. 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy,

-oskarżonym Z. G.i K. S. (1) po 2 (dwa) lata i 4 (cztery) miesiące,

11. na podstawie art. 85§1 k.k., art. 86§1i 3 k.k. w zw. z art. 87§2 k.k. łączy wymierzone oskarżonej A. W. jednostkowe kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności i orzeka kary łączne: 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

12. na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonych wobec oskarżonych kar łącznych pozbawienia wolności zalicza okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- D. H. od 17.09.2011 r. do 22.11.2012 r.,

- Z. G.od 16.09.2010 r. do 22.11.2012 r.,

- K. S. (1) od 30.09.2010 r. do 29.02.2012 r. oraz od 19.04.2012 r. do 22.11.2012 r.,

13. na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonej A. W. kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres jej rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 16.09.2010 r. do 13.02.2011 r., a na rzecz kary ograniczenia wolności okres od 14.02.2011 r. do 15.03.2011 r. przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm dniom kary ograniczenia wolności,

II utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części,

III zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: T. W. (Kancelaria Adwokacka w G.) i P. K. (1) (Kancelaria Adwokacka w S.) kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto, a na rzecz adwokata K. S. (2) (Zespół Adwokacki nr (...) w G.) kwotę 600 (sześćset) złotych, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonym Z. G., A. W. i K. S. (1) w postępowaniu odwoławczym,

IV zwalnia oskarżonych z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaś poniesionymi w toku tego postępowania wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 17.11.2015 r. sygn. akt XIV K 35/13:

I. D. H. został uznany za winnego czynu z art. 258§3 k.k. polegającego na tym, że w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 16 września 2010 roku w R. kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w której skład wchodził nadto Z. G., K. S. (1), R. G. i A. W. i zgodnie z podziałem ról nabywał znaczne ilości środka odurzającego w postaci marihuany oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w celu wprowadzania ich do obrotu, a nadto wydawał członkom grupy polecenia co do ceny, miejsca i sposobu sprzedaży, miejsca przechowywania i porcjowania, sposobu dzielenia zysku ze sprzedaży marihuany i amfetaminy i za to na podstawie art. 258§3 kk skazany został karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. D. H. został uznany za winnego czynu z art. 56 ust.3 ustawy dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 65 § 1 kk i art. 12 kk, polegającego na tym, że w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 16 września 2010 roku w R., wbrew przepisom art. 33-35 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, kierował wprowadzeniem przez inne ustalone osoby do obrotu znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci co najmniej 1000 gramów amfetaminy przeznaczonej dla 8.333 odbiorców i 800 gramów środka odurzającego w postaci marihuany, przeznaczonej dla 800 odbiorców, w ten sposób, że polecał podległym członkom grupy zorganizowanej przechowywanie, porcjowanie i udzielanie innym osobom, a także uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, przy czym czynu powyższego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 17 lipca 2006 r. do 16 maja 2007 r. oraz od 22 grudnia 2007 r. do 27 lutego 2008 r. części kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 16 maja 2007 r. w sprawie II K 542/06 za czyny z art. 59 ust. 1 i art. 63 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to przy zastosowaniu art. 64§2 k.k. i art. 4§1 k.k., na podstawie art. art. 56 ust.3 ustawy dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33§1 i 3 k.k. skazany został na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 złotych,

III. D. H. został uznany za winnego czynu z art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64§1 kk w zw. z art. 65§1 kk polegającego na tym, że w okresie od 2 lipca 2010 roku do 15 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach wykonania z góry powziętego zamiaru dotyczącego sprzedaży środków odurzających oraz substancji psychotropowych, zgłaszającym się nabywcom udzielił:

- w dniach 2, 8 lipca 2010 roku oraz 1 i 7 sierpnia 2010 roku M. Z. 2 gramy środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 60 złotych,

- w dniach 2, 3, 7, 10, 11, 13, 15, 16, 17, 24, 25, 26, 30, 31 lipca 2010 roku oraz 8, 10, 12 sierpnia 2010 roku P. H. 500 gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 5.000 złotych,

- w dniu 15 lipca 2010 roku K. J. 0,5 grama środka odurzającego w postaci marihuany za kwotę 15 złotych,

- w dniach 7, 12, 16 i 19 sierpnia 2010 roku oraz 1 września 2010r. M. K. 5 gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 150 złotych,

- w dniu 7 września 2010 roku M. D. – wspólnie i w porozumieniu z K. S. (1) - 1 gram środka odurzającego w postaci marihuany za kwotę 30 złotych,

czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 17 lipca 2006 roku do 16 maja 2007 roku oraz od 22 grudnia 2007 roku do 27 lutego 2008 roku części kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wejherowie z dnia 16 maja 2007 roku w sprawie II K 542/06 za czyny z art. 59 ust.1 i art. 63 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, i za to, przy zastosowaniu art. 64§2 kk, na podstawie art. 59 ust.1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazany został na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk wymierzono oskarżonemu D. H. mu karę łączną 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

V. Z. G. został uznany za winnego czynu z art. 258§1 k.k. polegającego na tym, że w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 16 września 2010 roku w R., działając wspólnie i w porozumieniu z K. S. (1), R. G. i A. W. brał udział w zorganizowanej i kierowanej przez D. H. grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z obrotem znaczną ilością środka odurzającego i substancji psychotropowej, kk i za to na podstawie art. 258§1 kk skazany został na karę roku pozbawienia wolności;

VI. Z. G.w ramach czynów zarzucanych w punktach XVIII i XXXVII oskarżenia został uznany za winnego tego, że w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 16 września 2010 roku w R., wbrew przepisom art. 33 - 35 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji odurzającej w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 800 gramów, przeznaczonej dla 800 odbiorców oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 1.000 gramów, przeznaczonej dla 8.333 odbiorców, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, to jest za winnego czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 kk w zw. z art. 12 kk i za to przy zastosowaniu art. 64§2 kk i art. 4§1 kk, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33§1 i §3 kk skazany został na karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych;

VII. Z. G.został uznany za winnego czynu z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk polegającego na tym, że w okresie od 24 lipca 2010 roku do 15 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach wykonania z góry powziętego zamiaru dotyczącego sprzedaży środków odurzających oraz substancji psychotropowych zgłaszającym się nabywcom, udzielił:

- w dniach 29, 30 sierpnia 2010 roku oraz 2, 12 i 13 września 2010 roku A. S. – wspólnie i w porozumieniu z K. S. (1) - 5 gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 150 złotych,

- w dniach 26, 27, 30, 31 sierpnia 2010 roku oraz 1, 2, 3, 6, 7, 8, 9, 13, 15 września 2010 roku N. Z. – wspólnie i w porozumieniu z K. S. (1) – 6,5 grama środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 195 złotych,

- w dniach 30, 31 sierpnia 2010 r. oraz 4, 5, 9 i 12 września 2010 r. D. M. – wspólnie i w porozumieniu z A. W. - 6 gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 180 złotych,

- w dniach 27, 28, 30 i 31 sierpnia 2010 r. oraz 1, 2, 3, 5, 6, 8, 12 i 15 września 2010 r. J. S. (1) - wspólnie i w porozumieniu z A. W. - 12 gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 360 zł,

- w dniach 26, 29 i 31 sierpnia 2010 r. oraz 2 i 12 września 2010 r. J. P. 5 gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 150 złotych,

- w dniu 2 września 2010 r. I. S. – wspólnie i w porozumieniu z K. S. (1) i A. W. - 1 gram środka odurzającego w postaci marihuany za kwotę 30 złotych,

- w dniach 25, 26, 27, 28 i 30 sierpnia 2010 r. M. S. (1) - wspólnie i w porozumieniu z A. W. i K. S. (1) – 5 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za łączną kwotę 200 zł,

- w dniach 25, 28 i 29 sierpnia 2010 r. oraz 1, 2, 5, 6, 9 września 2010 r. J. K. 8 gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 240 złotych,

- w dniach 25 sierpnia 2010 r. i 4 września 2010 r. R. D. 2 gramy środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 60 złotych,

- w dniach 5, 6, 7 i 14 września 2010 r. J. S. (2) – wspólnie i w porozumieniu z K. S. (1) - 4 gramy substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za łączną kwotę 160 złotych,

- w dniach 30, 31 sierpnia 2010 r. oraz 1, 4, 5, 6, 7, 8, 11 i 12 września 2010 r. P. G. - wspólnie i w porozumieniu z K. S. (1) - 7 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za łączną kwotę 280 zł oraz 3 gramy środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 90 zł ,

- w dniu 24 lipca 2010 r. A. I. 1 gram środka odurzającego w postaci marihuany za kwotę 30 złotych,

- w dniach 25, 26, 27 i 28 sierpnia 2010 r. A. C. 2 gramy środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 60 złotych,

- w dniach 26, 27, 28 i 31 sierpnia 2010 r. oraz 8, 9, 10, 12 i 13 września 2010 r. K. S. (3) 4,5 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za łączną kwotę 180 zł,

- w dniu 27 sierpnia 2010 r. M. L. – wspólnie i w porozumieniu z K. S. (1) – 1 gram środka odurzającego w postaci marihuany za kwotę 30 złotych,

- w dniach 5, 6, 7 i 8 września 2010 r. M. K. – wspólnie i w porozumieniu z K. S. (1) i D. H. – 9 gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 270 złotych,

- w dniach 4, 8, 9, 10, 12, 13 i 14 września 2010 r. P. K. (2) – wspólnie i w porozumieniu z K. S. (1) – 7 gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 210 złotych,

- w dniach 26 sierpnia 2010 r. oraz 1, 3, 4, 8 i 9 września 2010 r. B. K. 6 gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 180 złotych,

- w dniach 30, 31 sierpnia 2010 r. oraz 1, 4, 13 i 14 września 2010 r. M. S. (2) 6 gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 180 złotych,

czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu i za to, przy zastosowaniu art. 64§2 kk, na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazany został na karę 2 lat pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 85 kk i art. 86 §1 kk wymierzono oskarżonemu Z. G. karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności;

IX. K. S. (1) został uznany za winnego czynu z art. 258§1 k.k. polegającego na tym, że w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 16 września 2010 roku w R., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. G., R. G. i A. W. brał udział w zorganizowanej i kierowanej przez D. H. grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z obrotem znaczną ilością środka odurzającego i substancji psychotropowej i za to, na podstawie art. 258§1 kk skazany został na karę roku pozbawienia wolności;

X. K. S. (1) został uznany za winnego popełnienia czynu z art. art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 65§1 kk i art. 12 kk, polegającego na tym, że w okresie od 30 czerwca 2010 r. do 16 września 2010 r. w R., wbrew przepisom art. 33-35 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci co najmniej 1000 gramów amfetaminy przeznaczonej dla 8.333 odbiorców i 800 gramów środka odurzającego w postaci marihuany, przeznaczonej dla 800 odbiorców, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu i za to, przy zastosowaniu art. 64§2 k.k. i art. 4§1 k.k., na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33§1 i 3 k.k. skazany został na karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 złotych,

XI. K. S. (1) został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk polegającego na tym, że w okresie od 6 lipca 2010 roku do 15 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach wykonania z góry powziętego zamiaru dotyczącego sprzedaży środków odurzających oraz substancji psychotropowych zgłaszającym się nabywcom, udzielił:

- w dniach 29, 30 sierpnia 2010 r. oraz 2, 12 i 13 września 2010 r. A. S. – wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. - 5 gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 150 złotych,

- w dniach 26, 27, 30, 31 sierpnia 2010 r. oraz 1, 2, 3, 6, 7, 8, 9, 13, 15 września 2010 r. N. Z. – wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. – 6,5 grama środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 195 złotych,

- w dniu 2 września 2010 r. I. S. – wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. i A. W. - 1 gram środka odurzającego w postaci marihuany za kwotę 30 złotych,

- w dniach 25, 26, 27, 28 i 30 sierpnia 2010 r. M. S. (1) – wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. i A. W. - 5 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za łączną kwotę 200 złotych,

- w dniach 6, 8, 9 i 27 lipca 2010 r. T. S. 4 gramy środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 120 złotych,

- w dniach 6, 7 i 9 września 2010 r. D. K. (1) 1,5 grama środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 45 złotych,

- w dniach 5, 6, 7 i 14 września 2010 r. J. S. (2) – wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. - 4 gramy substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za łączną kwotę 160 złotych,

- w dniach 27, 30 sierpnia 2010 r. oraz 1, 5, 13, 14 i 15 września 2010 r. K. H. 7 gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 210 złotych,

- w dniach 30, 31 sierpnia 2010 r. oraz 1, 4, 5, 6, 7, 8, 11 i 12 września 2010 r. P. G. – wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. – 7 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za łączną kwotę 280 złotych oraz 3 (trzy) gramy środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 90 złotych,

- w dniu 27 sierpnia 2010 r. M. L. – wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. – 1 gram środka odurzającego w postaci marihuany za kwotę 30 złotych,

- w dniach 5, 6, 7 i 8 września 2010 r. M. K. – wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. i D. H. – 6 gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 180 złotych,

- w dniach 4, 8, 9, 10, 12, 13 i 14 września 2010 r. P. K. (2) – wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. – 7 gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 210 złotych,

- w dniach 4 i 6 września 2010 r. K. S. (3) 2 gramy substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za łączną kwotę 80 złotych,

- w dniu 6 września 2010 r. D. K. (2) 0,5 grama środka odurzającego w postaci marihuany za kwotę 15 złotych,

czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, i za to, przy zastosowaniu art. 64§2 kk, na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazany został na karę 2 lat pozbawienia wolności;

XII. na podstawie art. 85 kk i art. 86 §1 kk wymierzono oskarżonemu K. S. (1) karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności;

XIII. A. W. została uznana za winną popełnienia czynu z art. 258§1 k.k. polegającego na tym, że w okresie od 30 czerwca 2010 roku do 16 września 2010 roku w R., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. G., K. S. (1) i R. G. brała udział w zorganizowanej i kierowanej przez D. H. grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z obrotem znaczną ilością środka odurzającego i substancji psychotropowej i za to, na podstawie art. 258§1 kk skazana została na karę roku pozbawienia wolności;

XIV. A. W. została uznana za winną popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z art. 65§1 kk i art. 12 kk, polegającego na tym, że w okresie od 30 czerwca 2010 r. do 16 września 2010 r. w R., wbrew przepisom art. 33-35 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wprowadziła do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci co najmniej 1000 gramów amfetaminy przeznaczonej dla 8.333 odbiorców i 800 gramów środka odurzającego w postaci marihuany, przeznaczonej dla 800 odbiorców, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu i za to, przy zastosowaniu art. 64§2 k.k. i art. 4§1 k.k., na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33§1 i 3 k.k. skazana została na karę roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 40 złotych,

XV. A. W. została uznana za winną popełnienia czynu z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk polegającego na tym, że w okresie od 27 sierpnia 2010 roku do 15 września 2010 roku w R., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach wykonania z góry powziętego zamiaru dotyczącego sprzedaży środków odurzających oraz substancji psychotropowych zgłaszającym się nabywcom, udzieliła:

- w dniach 30, 31 sierpnia 2010 r. oraz 4, 5, 9 i 12 września 2010 r. D. M. – wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. - 6 gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 180 złotych,

- w dniach 27, 28, 30 i 31 sierpnia 2010 r. oraz 1, 2, 3, 5, 6, 8, 12 i 15 września 2010 r. J. S. (1) – wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. - 12 gramów środka odurzającego w postaci marihuany za łączną kwotę 360 złotych,

- w dniu 2 września 2010 r. I. S. – wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. i K. S. (1) - 1 gram środka odurzającego w postaci marihuany za kwotę 30 złotych,

- w dniach 25, 26, 27, 28 i 30 sierpnia 2010 r. M. S. (1) – wspólnie i w porozumieniu ze Z. G. i K. S. (1) - 5 gramów substancji psychotropowej w postaci amfetaminy za łączną kwotę 200 złotych,

czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, i za to, przy zastosowaniu art. 64§2 kk, na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazana została na karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

XVI. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk wymierzono oskarżonej A. W. karę łączną roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności;

XVII. na podstawie art. 45§1 kk orzeczono wobec oskarżonych: D. H., Z. G., K. S. (1) oraz A. W. przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przypisanego im przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w kwotach po 15.700 (piętnaście tysięcy siedemset) złotych;

XVIII. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii zasądzono od oskarżonego D. H. na rzecz Centrum (...) w O. nawiązkę w kwocie 2.000 (dwóch tysięcy) złotych;

XIX. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonych wobec oskarżonych kar łącznych pozbawienia wolności zaliczono im okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- oskarżonemu D. H. od 17.09.2011 r. do 22.11.2012 r.,

- oskarżonemu Z. G. od 16.09.2010 r. do 22.11.2012 r.,

- oskarżonemu K. S. (1) od 30.09.2010 r. do 29.02.2012 r. oraz od 19.04.2012 r. do 22.11.2012 r.,

- oskarżonej A. W. od 16.09.2010 r. do 15.03.2011 r.;

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcia co do dowodów rzeczowych i kosztów postępowania.

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli obrońcy wszystkich oskarżonych.

Obrońca D. H. zarzucając:

- błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mające wpływ na jego treść polegające na uznaniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego czynu kwalifikowanego z art. 258§3 k.k., podczas gdy wszechstronna i prawidłowa, zgodna z wymogami art. 7 k.p.k. ocena zebranego materiału dowodowego prowadzi do odmiennych ustaleń i na uznaniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu kwalifikowanego z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w ten sposób, że „kierował wprowadzeniem przez inne osoby do obrotu” substancji psychotropowych i środka odurzającego, podczas gdy wszechstronna i prawidłowa, zgodna z wymogami art. 7 k.p.k. ocena zebranego materiału dowodowego prowadzi do ustalenia, iż oskarżony nie pełnił roli kierowniczej,

- rażąco surowość rzeczonych jednostkowych kar pozbawienia wolności oraz kary łącznej jako nieadekwatnych do celów kary i pozostałych zasad określonych w art. 53 k.k.,

wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu w pkt I,

2) wyeliminowanie z opisu czynu określonego w pkt II wyroku kierowania wprowadzeniem do obrotu środków i substancji i ustalenie, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu,

3) wymierzenie oskarżonemu stosownych, złagodzonych kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności,

ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku.

Obrońca Z. G. zarzucając rażąco niewspółmierność- surowość orzeczonej wobec oskarżonego kary 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności wniósł o zmianę wyroku poprzez złagodzenie wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności do 2 lat i 2 miesięcy.

Obrońca K. S. (1) zarzucając obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to:

- art. 4 k.p.k. przez naruszenie zasady obiektywizmu, wyrażającą się w nieuwzględnieniu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego,

- art. 5 k.p.k. przez sprzeczne z wyrażoną w tym przepisie zasadą rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

- art. 7 k.p.k. przez dowolność w ocenie poszczególnych dowodów,

a nadto błąd w ustaleniach faktycznych mogący mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia a polegający na przyjęciu, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu popełnienie czynu opisanego w pkt XXIII części wstępnej wyroku, a zarzuconego mu w pkt XXXVIII aktu oskarżenia, polegającego na braniu udziału w zorganizowanej i kierowanej przez D. H. grupie przestępczej, podczas gdy prawidłowa analiza tego materiału prowadzić winna do odmiennego ustalenia,

wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżanego od popełnienia czynu z pkt IX oraz stosowne obniżenie kary łącznej,

ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca A. W. zarzucając:

a) błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż działanie oskarżonej miało charakter działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, oraz że z popełnionego przestępstwa oskarżona uczyniła sobie stałe źródło dochodu, podczas gdy popełnienie przestępstw penalizowanych ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii przez oskarżoną miało charakter incydentalny, a oskarżona uzyskiwała dochód ze stałej pracy, jako jedyna spośród oskarżonych,

b) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj naruszenie art. 5 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez błędną i czynioną jedynie na niekorzyść oskarżonej analizę okoliczności sprawy, w tym nie danie wiary wyjaśnieniom samej oskarżonej oraz przesłuchanym w toku postępowania współoskarżonym, którzy wskazywali na incydentalny charakter zaangażowania oskarżonej w przestępstwa narkotykowe, przez co Sąd pominął przy orzekaniu podstawową zasadę postępowania karnego in dubio pro reo, wniósł o:

- zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzutu brania udziału w grupie mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z obrotem znaczną ilością narkotyków, tj przestępstwa z art. 258§1 k.k.,

- zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez eliminację z przyjętej przez Sąd Okręgowy kwalifikacji prawnej czynów opisanych w pkt XIV oraz XV art., 65§1 k.k., tj uczynienia z popełniania przestępstw stałego źródła dochodu i tym samym zreformowanie kar jednostkowych orzeczonych wobec oskarżonej poprzez ich obniżenie i obniżenie kary łącznej orzeczonej w pkt XVI wyroku,

- warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności na okres 3 lat na podstawie art. 4§1 k.k. w zw. z art. 69 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji lipcowej 2015 r.,

- zmianę pkt XVII wyroku w części dotyczącej oskarżonej, poprzez wyeliminowanie oskarżonej z grona osób, wobec których sąd I instancji orzekł przepadek korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstw, ze względu na niemożność ustalenia rozmiaru korzyści osiągniętej przez oskarżoną w wyniku jej incydentalnej działalności,

ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych skutkowały częściowymi zmianami zaskarżonego wyroku, jednak nie z powodu podzielenia argumentacji w skargach tych zawartych, a na skutek dostrzeżenia przez Sąd odwoławczy okoliczności o jakich mowa w art. 440 k.p.k.

Stwierdzić na wstępie należy, że postępowanie dowodowe w przedmiotowej sprawie przeprowadzone zostało wszechstronnie, w sposób zapewniający prawidłowe wyrokowanie. W oparciu o wyniki tego postępowania Sąd I instancji poza wyjątkami, o jakich będzie mowa niżej, dokonał zasadnych ustaleń faktycznych, doszedł do prawidłowych wniosków w kwestii winy poszczególnych oskarżonych, kwalifikacji prawnej przypisanych im czynów i wymiaru kary.

Co już na wstępie zaakcentowano, zmiany zaskarżonego wyroku nie stanowiły następstwa podzielenia przez Sąd odwoławczy argumentacji zawartej w apelacjach obrońców oskarżonych.

Skargi obrońców D. H., K. S. (1) i A. W. kwestionowały przede wszystkim przyjęcie przez Sąd I instancji występowania warunków o jakich mowa w art. 258§1 k.k., to jest, że oskarżeni brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa- przy tym w przypadku D. H.- kierowanie taką grupą, tak jak to stanowi art. 258§3 k.k.

Przepisy obowiązującego Kodeksu karnego nie definiują znaczenia zorganizowanej grupy przestępczej, jednakże orzecznictwo Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych wskazało na kilka niezbędnych elementów, których występowanie w działaniu grupy należało stwierdzić, by móc przyjąć, że grupa przestępcza ma charakter zorganizowany, a danej osobie przypisać kierowanie taką grupą. Elementy te zostały właściwie uwypuklone przez Sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (str. 73-75 uzasadnienia), stąd też nie ma potrzeby ponownego ich przytaczania. Obrońcy oskarżonych D. H., K. S. (1) i A. W. przytaczają trafne niewątpliwie judykaty co do tego, jakie warunki muszą zostać spełnione aby sprawcy można było przypisać udział z zorganizowanej grupy przestępczej. Sąd Apelacyjny podziela jednak stanowisko Sądu I instancji, że warunki te w przedmiotowej sprawie zostały spełnione.

Wbrew przy tym stanowisku prezentowanemu przez obrońcę D. H., istnienie koleżeńskich czy wręcz rodzinnych powiązań pomiędzy członkami grupy, możliwość porzucenia swojej roli bez konsekwencji ze strony pozostałych współsprawców, nie sprzeciwia się zorganizowaniu w grupę przestępczą, która może funkcjonować na zasadzie dobrowolnego udziału w niej jej członków.

Prawidłowo Sąd I instancji ustalił skład grupy, to jest, że oprócz oskarżonych występujących w przedmiotowej sprawie, należał do niej R. G..

Skoro rola D. H. była nadrzędna- ponieważ to on organizował dostawy marihuany i amfetaminy od osoby o pseudonimie (...), sterował procesem przechowywania i porcjowania narkotyków, wydawał polecenia co do ceny, miejsca i sposobu ich sprzedaży, decydował o podziale zysku, to nie może być mowy jedynie o jego działaniu wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi osobami zaangażowanymi w przestępny proceder.

Kierowniczej roli D. H. nie może wykluczyć pewne jego uzależnienie od osoby o pseudonimie (...), do czego odwołuje się obrońca oskarżonego.

Sąd I instancji w istocie dostrzegał hierarchię panującą między D. H. a (...) (vide: str 71, 78 uzasadnienia).

Samo to przez się nie przekreśla możliwości przyjęcia, że D. H. założył i kierował grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw. Jak wynika z ustaleń Sądu I instancji, oprócz D. H., nikt z oskarżonych nie znał (...). Z niczego też nie wynika, aby (...), poza tym, że dostarczał marihuanę i amfetaminę D. H. i domagał się z tego tytułu należności, ingerował w dalsze działania D. H. związane ze sprzedażą tych narkotyków. Powtórzyć trzeba, że to D. H. zaangażował i nakłonił konkretne osoby do określonych działań: R. G. do przechowywania narkotyków, Z. G. K. S. (1) i A. W. do ich sprzedaży bezpośrednim konsumentom. To oskarżony narzucił formułę sprzedaży poprzez wykorzystanie tak zwanego telefonu dyżurnego, podobnie jak i ceny zbywanych narkotyków. On też decydował o podziale zysków.

Nie da się zatem powiedzieć, że rola D. H. była równorzędna z pozostałymi sprawcami, a nie dominująca. Słusznie Sąd I instancji jako naiwne, sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego i zawodowego potraktował oświadczenie D. H., iż przyznaje się do „nieświadomego” kierowania grupą.

Dla możliwości przypisania czynu z art. 258§1 k.k. niezbędne jest wykazanie, że sprawca miał świadomość istnienia grupy przestępczej oraz, że towarzyszył mu zamiar brania udziału w takiej grupie. Całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie daje pełne podstawy do przypisania wszystkim oskarżonym, także K. S. (1) i A. W. tak świadomości istnienia grupy przestępczej jak i zamiaru brania w niej udziału. I K. S. (1) i A. W., podobnie jak Z. G. sprzedawali narkotyki na polecenie D. H.. Współpracowali ze sobą w tym procederze zastępując się w sprzedaży, która miała miejsce, „na zmiany” pod blokami przy ulicy (...) w R., przekazywali sobie tak zwany telefon dyżurny. Wniesione apelacje nie podważyły trafności takich ustaleń Sądu I instancji.

W pełni uzasadnione jest- w świetle zasad logicznego rozumowania- przypisanie oskarżonym K. S. (1), A. W. i Z. G. świadomości i akceptacji występowania hierarchii w grupie- kierowniczej roli D. H.. Wynika to wprost z pierwszych wyjaśnień A. W. z postępowania przygotowawczego. Opisuując relacje D. H. i Z. G. (którego określała imieniem B.) A. W. wskazała, że D. H. był „nad” Z. G.. Od Z. G. słyszała, że rozlicza się on za sprzedane narkotyki z D. H. (k.132).

Sąd I instancji dokonał wnikliwej analizy wyjaśnień A. W. (str. 39-41uzasadnienia) trafnie przyjmując, że późniejsza negacja roli odgrywanej przez D. H. wynikała jedynie z obawy oskarżonej przed konsekwencjami wynikającymi z ujawnienia szczegółów działania grupy przestępczej z R..

Takie też obawy przejawiały się w wyjaśnieniach R. G. (k.124,171-171v,762v-763). Jako chybione uznać należało zarzuty apelacji obrońcy A. W. obrazy przepisów prawa procesowego- art. 5 i 7 k.p.k. Skarżący nie wykazał, aby Sąd I instancji analizując wyjaśnienia oskarżonej dopuścił się błędów w zakresie zasad logicznego rozumowania .

Uznając, że Sąd I instancji był w pełni uprawniony, mając na uwadze zgromadzone w sprawie dowody, do przypisania K. S. (1), A. W. i Z. G. przestępstw z art. 258§1 k.k., Sąd odwoławczy zmienił jedynie ich opisy zastępując w punktach V, IX i XIII zwrot „popełnianie przestępstw związanych z obrotem znaczną ilością środka odurzającego i substancji psychotropowej”, zwrotem: „popełnianie przestępstw związanych z uczestnictwem w obrocie znaczną ilością środka odurzającego i substancji psychotropowej”; w przypadku czynu z art. 258§3 k.k. przypisanego D. H. w punkcie I zastąpiono użyty tam zwrot : „ w celu wprowadzenia ich do obrotu” zwrotem : „w celu dalszej sprzedaży”, co jest konsekwencją odmiennej oceny czynności sprawczych D. H., jakimi wyczerpał znamiona występkę z art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, o czym będzie mowa niżej.

Apelacje obrońców oskarżonych D. H., K. S. (1) i A. W. zawierają wprawdzie zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych w zakresie czynów z art. 258§1 k.k. (w odniesieniu do D. H. z art. 258§3 k.k.), jednak w skargach tych nie kwestionuje się trafności przypisania konkretnym oskarżonym określonych zachowań.

Postawiony przez obrońcę D. H. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który miałby polegać na niesłusznym uznaniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu kwalifikowanego z art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w ten sposób, iż: „ kierował wprowadzeniem przez inne ustalone osoby do obrotu” substancji psychotropowych i środka odurzającego jest konsekwencją prezentowanego w apelacji tego skarżącego przekonania

o błędności stanowiska Sądu I instancji, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwalał na przyjęcie, że D. H. kierował zorganizowaną grupą mającą na celu popełnienie przestępstwa.

O ile obrońca D. H. domaga się uniewinnienia oskarżonego od czynu z art. 258§3 k.k., to w odniesieniu do przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wnosi o wyeliminowanie z jego opisu „kierowania wprowadzaniem do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych” i ustalenie w to miejsce, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu pozostałymi sprawcami, a w następstwie takich zamian- wymierzenie złagodzonych kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności.

Kluczowymi dowodami jakimi dysponował Sąd I instancji w przedmiotowej sprawie były wyjaśnienia samych oskarżonych (w szczególności A. W.), wyjaśnienia R. G., co do którego sprawa została ostatecznie odrębnie rozpoznana, zeznania szeregu świadków, którzy nabywali od oskarżonych narkotyki, zapisy rozmów telefonicznych utrwalone w postępowaniu przygotowawczym, w czasie przeprowadzonych przez Policję działań operacyjnych.

W przekonaniu Sądu odwoławczego, dowody te nie wskazują, aby D. H. można przypisać, że zachowaniem swoim wprowadzał narkotyki do obrotu.

Prawidłowo Sąd I instancji, odwołując się do bogatego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych wyjaśnia, czym kierować się należy aby móc właściwie odróżnić te zachowania polegające na przekazywaniu innym osobom narkotyków, które penalizowane są art. 56 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii od tych, jakich dotyczy art. 59 ust.1 tej ustawy (str. 77- 78).

Nie może być wątpliwości, że kryterium pozwalającym na odróżnienie, czy w określonym stanie faktycznym mamy do czynienia z wprowadzaniem do obrotu, czy udzielaniem narkotyków, jest osoba odbiorcy- kiedy jest nią konsument narkotyków, nie może być mowy o wyczerpaniu przez sprawcę znamion przestępstwa z art. 56 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

W postanowieniu z 18.11.2015 r sygn. akt V KK 341/15 (LEX nr 1923856) Sąd Najwyższy wskazał, że dla odróżnienia występku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz czynów z art. 58 ust. 1 i 2 oraz 59 ust. 1-3 tej ustawy, konieczne jest ustalenie osoby bezpośredniego, a nie kolejnego odbiorcy: jeśli tym odbiorcą jest konsument, o przestępstwie wprowadzania lub uczestniczenia w obrocie nie może być mowy.

Przypisując D. H. przestępstwo z art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd I instancji zaaprobował opis tego czynu za aktem oskarżenia ze zmianą jedynie co do ilości narkotyków, jakie zostały wprowadzone do obrotu. Uznał zatem Sąd I instancji oskarżonego D. H. za winnego tego, w okresie od 30 czerwca 2010 r. do 16 września 2010 r. kierował wprowadzeniem przez inne ustalone osoby do obrotu znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci co najmniej 1000 gram amfetaminy i 800 gram środka odurzającego w postaci marihuany w ten sposób, że polecał podległym członkom grupy zorganizowanej przechowywanie, porcjowanie i udzielanie innym osobom, a także uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi.

Jak trafnie zauważa Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z 29.07.2005 r. II AKa 52/12(LEX nr 1135334), ustawodawca statuuje dwie formy sprawcze przestępnego zachowania określonego w art. 56 ust.1 u.p.n., posłużył się alternatywą rozłączną,tzn."wprowadzenie do obrotu" i "uczestniczenie w obrocie" podzielił spójnikiem międzydaniowym "albo" wyrażającym przeciwieństwo. Oznacza to, że znamiona sprawcze opisane w tym przepisie mają charakter rozłączny. Nie można zatem tym samym czynem, w stosunku do tej samej partii narkotyków wypełnić jednocześnie znamienia "uczestniczenia w obrocie" oraz "wprowadzenia do obrotu".

W opisie przy tym zarzucanego D. H. czynu z art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie sprecyzowano, w jakich konkretnych czynnościach miałyby się realizować uczestnictwo oskarżonego w obrocie narkotykami.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, przypisane D. H. zachowania, które w ocenie oskarżyciela publicznego i Sądu orzekającego wyczerpywały znamiona przestępstwa z art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii pod postacią

„wprowadzania do obrotu” środków odurzających i substancji psychotropowych, odpowiadają w rzeczywistości znamionom sprawczym w postaci „uczestniczenia w obrocie”, co skutkowało częściową zmianę opisu czynu o jakim mowa w punkcie II wyroku.

Stosownie do treści art. 4 punkt 34 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wprowadzanie do obrotu, to udostępnianie osobom trzecim, odpłatnie, lub nieodpłatnie, środków odurzających, substancji psychotropowych, prekursorów lub środków zastępczych.

Takie natomiast czynności jak przechowywanie czy porcjowanie narkotyków wiązać należy z uczestnictwem w ich obrocie, a nie z wprowadzaniem do obrotu. Nie można także uznać, że poprzez wydawanie poleceń członkom zorganizowanej grupy udzielania innym osobom marihuany i amfetaminy, D. H. kierował wprowadzaniem przez te osoby do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych. Takie zachowanie można by rozpatrywać w kategoriach sprawstwa kierowniczego ale do występku z art. 59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Poza sporem pozostaje, że D. H. marihuanę i amfetaminę nabywał od osoby o pseudonimie (...), co do której nie może być wątpliwości, że wprowadzała narkotyki do obrotu w rozumieniu art. 4 punkt 34 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Narkotyki przechowywane były w mieszkaniu R. G., stamtąd odbierane i sprzedawane odbiorcom indywidualnym przez Z. G., K. S. (1) i A. W.. Skoro narkotyki były przez członków grupy odbierane od R. G. i sprzedawane na polecenie D. H., to rozważać można, czy poprzez takie postępowanie oskarżony nie udostępniał narkotyków Z. G., K. S. (1) i A. W., którzy nie byli ich konsumentami.

W wyroku z 25.06.2009 r. w sprawie II AKa 122/09 (do którego odwołuje się Sąd I instancji), trafnie wskazuje Sąd Apelacyjny we Wrocławiu (LEX nr 512067), że na gruncie art. 56 ust. 1 - 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wprowadzeniem do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej będzie każda czynność polegająca na przeniesieniu własności lub posiadania takich środków, substancji lub słomy makowej, w wyniku której ich odbiorca uzyska do nich dostęp, a zatem będzie mógł z nich swobodnie korzystać. Bez tego elementu osoba dysponująca środkami odurzającymi, substancjami psychotropowymi lub słomą makową, która chwilowo składa je u innej osoby (oddaje w dzierżenie), aby następnie przekazać je dalej nie konsumentowi, wypełnia znamię uczestnika w obrocie.

Z. G., K. S. (1) i A. W. uzyskiwali dostęp do narkotyków, jednak nie mogli z nich swobodnie korzystać- ich zadaniem była sprzedaż narkotyków konsumentom, uzyskiwane z tego pieniądze przekazywali D. H..

D. H. nie udostępniał zatem narkotyków pozostałym członkom grupy w rozumieniu przepisów ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wobec czego należało mu przypisać uczestnictwo w obrocie a nie wprowadzanie do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych.

W ocenie Sądu odwoławczego, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał także na przypisanie oskarżonym Z. G., K. S. (1) i A. W. przestępstw z art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wbrew dyspozycji art. 413 §2 pkt 1 k.p.k. brak jest w zaskarżonym wyroku dokładnego określenia omawianego czynu w odniesieniu do Z. G., K. S. (1) i A. W.. Sąd I instancji odwołał się w przypadku K. S. (1) i A. W. do opisu zawartego w akcie oskarżenia, dokonując tylko korekty co do ilości wprowadzonych do obrotu narkotyków. Podobnie rzecz się ma ze Z. G. niezależnie od tego, że Sąd I instancji na nowo opisał przypisany oskarżonemu czyn z art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Oskarżyciel publiczny formułując zarzuty popełnienia występku z art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii Z. G., K. S. (1) i A. W. posłużył się ustawowym terminem „wprowadzania do obrotu” nie precyzując, w czym zachowanie oskarżonych miałyby się konkretyzować.

Pisemne motywy zaskarżonego wyroku nie zawierają takich argumentów, które mogłyby przekonywać, że oskarżeni Z. G., K. S. (1) i A. W. w istocie wyczerpali swoimi postępkami znamiona występku z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wprost przeciwnie. Na stronie 2 uzasadnienia wyroku Sąd I instancji stwierdza: „ Źródłem pozyskiwania w/w narkotyków był nieustalony dostawca (...), z którym D. H. kontaktował się telefonicznie. Pozyskiwane środki **były wprowadzane do obrotu poprzez ich sprzedaż indywidualnym odbiorcom.**”

Skoro narkotyki sprzedawane były indywidualnym odbiorcom, to nie były na tym etapie wprowadzane do obrotu, a udzielane innym osobom, tak jak to stanowi art. 59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Co już wyżej podkreślono, zachowanie D. H. rozpatrywać należy w kategoriach czynności sprawczych uczestnictwa w obrocie narkotykami a nie ich wprowadzania do obrotu.

Brak jest jednak w przekonaniu Sądu Apelacyjnego dostatecznych przesłanek, aby można było przypisać Z. G., K. S. (1) i A. W. działania wspólnie i w porozumieniu z D. H. w uczestnictwie w obrocie narkotykami.

Trafnie Sąd I instancji wskazuje, jak należy rozumieć termin sprawstwo kierownicze, a jak współsprawstwo (str. 79 uzasadnienia). Zgromadzone w sprawie dowodowy wykazały, że na polecenie D. H., Z. G., K. S. (1) i A. W. sprzedawali marihuanę i amfetaminę indywidualnym odbiorcom.

Nic jednak nie wskazuje, aby byli zaangażowani we wcześniejsze, poprzedzające sprzedaż konsumentom, zachowania D. H. związane z pozyskiwaniem narkotyków od osoby o pseudonimie (...).

Trudno zatem mówić o ich działaniu wspólnie i w porozumieniu co do całości przestępnej działalności D. H.- również tej, która wyczerpywała znamiona przestępstwa z art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Trafnie zauważył Sąd I instancji po raz pierwszy rozpoznający sprawę, że działalność grupy zbliżona była do funkcjonowania przedsiębiorstwa handlowego- sklepu z narkotykami (vide: uzasadnienie wyroku z 22.05.2012 r. k.4445, t.XXIII). Nie sposób jednak działań podejmowanych przez „właściciela” takiego sklepu, którym był D. H., związanych z „zaopatrzeniem”, przypisywać Z. G., K. S. (1) i A. W., którzy wykonywali funkcje sprzedawców.

W tym stanie rzeczy, Sąd odwoławczy uniewinnił Z. G., K. S. (1) i A. W. od popełnienia przypisanych im czynów z art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i uchylił w stosunku do tych oskarżonych zawarte w punkcie XVII rozstrzygnięcia o przepadku równowartości korzyści majątkowej jaka miała być przez nich osiągnięta z popełnienia takich przestępstw.

Jako całkowicie prawidłowe ocenić należało ustalenia Sądu I instancji w zakresie w jakim dotyczą sprzedaży przez poszczególnych oskarżonych marihuany i amfetaminy indywidualnym odbiorcom. Żadna zresztą z wniesionych skarg nie kwestionuje ustaleń Sądu I instancji w tej części. Skorygować jedynie należało ilość marihuany jaką Z. G. udzielił M. K.- było to 6, a nie jak przyjęto w zaskarżonym wyroku- w wyniku omyłki Sądu - 9 gramów (vide: str. 86-87 uzasadnienia).

Słusznie Sąd I instancji przyjął, że wszyscy oskarżeni udzielając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej innym osobom środków odurzających i substancji psychotropowych uczynili sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodów. Zasadne zatem było wskazanie także art. 65§1 k.k. w kwalifikacji prawnej czynów wyczerpujących znamiona występku z art. 59 ust.1 k.k. Prawdą jest, że oskarżona A. W. posiadała stałe zatrudnienie, jednak nie wykluczało to oceny jej zachowania jako także dokonanego w warunkach o jakich mowa w art. 65§1 k.k.

Nie jest tak, jak podkreśla obrońca A. W., że oskarżonej przypisano w punkcie XV wyroku, że w okresie od 27 sierpnia do 15 września 2010 r. udzieliła marihuanę i amfetaminę 3 osobom- było ich 4, ponadto nie były to, poza jednym

z odbiorców, transakcje jednorazowe- łącznie było ich 24, co z kolei wskazuje na systematyczność osiągniętych przez oskarżoną korzyści, niezależnie od ich wysokości .

Słusznie Sąd I instancji podkreśla, że mając na uwadze zaangażowanie oskarżonej, częstotliwość jej udziału w odbieraniu i sprzedaży narkotyków z czego uzyskiwała dodatkowy dochód, to, że zamiarem swoim obejmowała także dalszy okres czasu, uprawnione jest przyjąć, że z popełnienia przestępstwa uczyniła sobie stałe źródło dochodu. Przepięczna działalność zakończona została wszak nie z woli oskarżonych a na skutek działań podjętych przez organy ścigania.

Sąd Apelacyjny przyjął, że zachowania przypisane D. H. w punktach II i III - stanowią jeden czyn wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 56 ust.3 w zb. z art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Podzielić należy stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 18.11.2015 r. V KK 341/15 (LEX nr 1923856)- już wyżej przytoczane- że

„uczestniczenie w obrocie” nie musi oznaczać aktywności polegającej na dalszym przekazywaniu środka odurzającego komukolwiek.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu tego judykatu, jedną z form "uczestniczenia w obrocie" środkami odurzającymi w rozumieniu art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii może być również nabycie tychże środków od osoby wprowadzającej je do tego obrotu, niezależnie od tego, kto będzie kolejnym ich nabywcą. Jeśli tym nabywcą okaże się konsument zajdzie konieczność prawnokarnej oceny takiego zachowania również pod kątem występkę polegającego na udzielaniu takiego środka (art. 58 ust. 1 i 2 i art. 59 ust. 1-3 ustawy), albo w ramach kumulatywnej kwalifikacji albo jako przestępstw pozostających w realnym zbiegu. Sąd Najwyższy dalej zauważył, że jednym z wyznaczników do przyjęcia którejś z wymienionych konstrukcji winien być odstęp czasowy pomiędzy zachowaniem polegającym na "uczestniczeniu w obrocie", czyli nabyciu środków od osoby wprowadzającej je do obrotu, a rozprawdaniem ich wśród konsumentów a ponadto, że w sytuacji, kiedy zachowania te dokonują się w bezpośredniej bliskości czasowej i w ramach określonej jedności motywacyjnej, uzasadnione byłoby potraktowanie ich w kategoriach jednego czynu w rozumieniu art. 11 § 1 k.k., z konsekwencjami, o których mowa w kolejnych paragrafach tego artykułu.

Sąd odwoławczy przyjął kumulatywną kwalifikację (art. 11§2 k.k.) zachowań D. H. przypisanych mu w punktach II i III wyroku zważywszy, że miały one miejsce w nakładającym się na siebie czasie, towarzyszyła im tożsama motywacja- oskarżony nabywał partie narkotyków od osoby o pseudonimie (...), generalnie polecał innym oskarżonym ich dalszą sprzedaż indywidualnym odbiorcom, bywały jednak przypadki (punkt III wyroku), że określonym osobom sam udzielał marihuany.

Podzielając ustalenia Sądu I instancji co do działania oskarżonego w ramach wykonania z góry powziętego zamiaru, w warunkach powrotu do przestępstwa i uczynienia sobie z jego popełnienia stałego źródła dochodu, oraz co do tego, że względniejsza dla oskarżonego była ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do 8.12.2011 r., w kwalifikacji prawnej wskazano także art. 12 k.k., art. 64§1 k.k., art. 65§1 k.k. i art. 4§1 k.k.

Za tak zakwalifikowany czyn, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 33 §1 i 3 k.k. w zw. z art.11§3 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. skazał D. H. na karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 złotych.

Właściwie Sąd I instancji oznaczył okoliczności tak obciążające jak i łagodzące po stronie D. H.. Nie można zgodzić się ze stanowiskiem obrońcy, że w przypadku D. H. przeważają okoliczności łagodzące. Okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego mają natomiast taką wagę i wymowę, że muszą mieć przełożenie na wymiar kary- w

kierunku jej zaostrzenia. Przekonująco Sąd I instancji wyjaśnia (str. 92 uzasadnienia), z jakich przyczyn karygodne zachowanie oskarżonego, naruszające przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, charakteryzuje się szczególnie wysokim stopniem społecznej szkodliwości. Niewątpliwie przeciwko oskarżonemu przemawia jego kierownicza rola (nie można było bowiem podzielić negującej takie ustalenia Sądu orzekającego, argumentacji zawartej w apelacji obrońcy), naganny tryb życia przed popełnieniem przestępstwa, uprzednia karalność.

W przekonaniu Sądu odwoławczego, kara 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności za czyn wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 56 ust.3 w zbiegu z art. 59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie jest ani nadmiernie surowa, ani nadmiernie łagodna, jest to kara sprawiedliwa, należycie uwzględniająca wstępujące po stronie oskarżonego okoliczności również i łagodzące, które nie uszły uwadze Sądu I instancji. Młody wiek, przyznanie się do większej części zarzutów, podjęcie pracy zarobkowej, ustabilizowanie sytuacji życiowej nie są takimi nadzwyczajnymi przesłankami, które przemawiałyby za nader łagodnym potraktowaniem D. H.. Obrońca nie zawarł w złożonej skardze takich wywodów, które by przekonywały, że kara 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności mogłaby nosić cechy rażącej niewspółmierności.

Aprobując okoliczności jakimi należało kierować się w tym zakresie, przedstawione w pisemnych motywach wyroku (str.93 uzasadnienia) Sąd odwoławczy orzekł grzywnę, która jest obligatoryjna w przypadku przestępstw z art. 56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w takim samym rozmiarze jak Sąd Okręgowy.

W podstawie prawnej wymiaru kary, Sąd odwoławczy powołał natomiast w miejsce art. 64§2 k.k., jako właściwy, art. 65§1 k.k.

W wyroku z 12.04.2012 r. II AKa 79/12 (LEX nr 1220218) Sąd Apelacyjny w Katowicach wyraził trafny pogląd, że nie ma potrzeby powoływania przepisu art. 64 § 2 k.k. obok art. 65 § 1 k.k. - w podstawie prawnej wymiaru kary sprawcy skazanemu za przestępstwo, z którego uczynił sobie stałe źródło dochodu, bowiem już z treści art. 65 § 1 k.k. wynikają zasady wymiaru kary, jakie należy stosować wobec takich sprawców .Takie samo stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z 23.04.2013 r. sygn. akt II AKa 56/13 wskazując, że powołanie w podstawie skazania art. 64§2 k.k. może sugerować, że sprawca dopuścił się przypisanego mu czynu będąc wielokrotnym recydywistą. D. H. działał wprawdzie w warunkach powrotu do przestępstwa, ale z art. 64§1 k.k.

Stosownej korekty Sąd Apelacyjny dokonał także w podstawach wymiaru kary co do oskarżonych Z. G. i K. S. (1) w punktach VII i XI wyroku.

Jako w pełni odpowiadającą dyrektywom zawartym w art. 53 k.k Sąd odwoławczy ocenił karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzoną D. H. za przestępstwo z art. 258§3 k.k. Jest to kara zbliżona do dolnego ustawowego zagrożenia i już z tej przyczyny nie może być oceniona jako nadmiernie surowa.

Podobnie rzecz się ma jeżeli chodzi o kary jednostkowe wymierzone Z. G. i K. S. (1) za przestępstwa z art. 258§1 k.k. (roku pozbawienia wolności) i z art. 59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65§1 k.k. (2 lat pobawienia wolności). Także i te kary oscylują w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

W stosunku doZ. G. i K. S. (1) Sąd I instancji uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi wskaźnikami kary (art. 53 §1 k.k.), nie przekraczając granic swobodnego uznania sędziowskiego.

Pamiętać trzeba, a co trafnie podkreśla Sąd I instancji, że tak Z. G. jak i K. S. (1) byli uprzednio wielokrotni karani, na ich niekorzyść przemawia tryb życia przed popełnieniem przestępstw jakich dotyczy przedmiotowa sprawa- nie pracowali, pozostawali na utrzymaniu rodziców. Apelacje wniesione przez obrońcówZ. G. i K. S. (1) nie przekonują, że po stronie oskarżonych występują takie okoliczności łagodzące, które nie zostały przez Sąd I instancji należycie docenione przy kształtowaniu kar jednostkowych.

W odniesieniu do wszystkich oskarżonych słusznie Sąd I instancji wskazuje, że wobec wystąpienia warunków z art. 65§1 k.k., jeżeli chodzi o przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, to zagrożenie karami wzrosło do

wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia (str.94 uzasadnienia). Wiąże się to jednak tylko z tym, że oskarżeni z popełniania tych przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodów, co znalazło odzwierciedlenie w opisach czynów. Mimo przypisania oskarżonym występku z art. 258§1k.k. (w odniesieniu do D. H. z art. 258§3 k.k.) w opisach czynów z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii brak jest sformułowań, że oskarżeni dokonywali ich działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie przestępstwa.

W stosunku do wszystkich oskarżonych zaszła konieczność ukształtowania na nowo kar łącznych.

Zgodnie z art. 85 a k.k. dodanym przez art. 1 pkt 47 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 396) orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Mimo że przepis ten jednoznacznie odnosi się tylko do dyrektywy prewencji indywidualnej (szczególnej) oraz dyrektywy prewencji generalnej (ogólnej) nie oznacza to, że uchwalając art. 85a, ustawodawca wykluczył możliwość odwołania się do pozostałych dyrektyw ogólnych oraz szczególnych. Z treści art. 85a możliwe jest wyprowadzenie wniosku, że podstawową rolę przy wymierzaniu kary łącznej odgrywają dyrektywy prewencji indywidualnej i generalnej. Za takim poglądem przemawia sformułowanie "bierze pod uwagę przede wszystkim", które wskazuje na priorytet dyrektyw prewencyjnych nad dyrektywami pozostałymi (vide: P.Hofmański, Kodeks Karny Komentarz, WK 2016).

Aprobując wskazane przez Sąd I instancji przesłanki, jakie należało mieć na względzie przy orzekaniu kar łącznych w przypadku poszczególnych oskarżonych, Sąd odwoławczy wymierzył D. H. karę łączną taką samą jak Sąd orzekający, to jest 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Słusznie Sąd I instancji podkreśla, że brak jest takich okoliczności, które by przekonywały za zastosowaniem wobec D. H. zasady absorpcji (brak jest zresztą podstaw aby rozwiązanie takie przyjmować i wobec pozostałych oskarżonych). Zmiany zaskarżonego wyroku dokonane przez Sąd Apelacyjny wobec D. H. nie miały takiej wagi, aby winny skutkować wymierzeniem kary łącznej pozbawienia wolności wobec tego oskarżonego niższej niż ta, jaką wymierzył Sąd I instancji. Także w złożonej apelacji obrońca nie wskazał na takie okoliczności, ważne dla kształtowania kary łącznej, które by nie zostały dostrzeżone, czy należycie docenione przez Sąd Okręgowy.

Podkreślić w tym miejscu trzeba, że uprzedni wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z 22.05.2012 r. sygn. akt IVX K 199/11 został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego z 22.11.2012 r. sygn. akt II AKa 366/12 w części, w jakiej D. H. skazany został za ciąg przestępstw z art. 278§2 k.k. na karę roku pozbawienia wolności (k.4274 t. XXII, k.4658-4661 t. XXIV). W stosunku do D. H. istnieją w przekonaniu Sądu odwoławczego warunki do wydania wyroku łącznego, który obejmie tę karę (mimo jej wykonania w całości) oraz kary orzeczone w przedmiotowej sprawie. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z 23.03.2016r. sygn. akt IV KK 70/16 (LEX nr 2019577), w myśl ogólnej zasady kodeksowej, normującej kwestię tzw. kolizji ustaw w czasie, ustanowionej w art. 4 § 1 k.k., łącząc po wejściu w życie noweli z dnia 20 lutego 2015 r. węzłem kary łącznej kary prawomocnie orzeczone przed wejściem w życie tej noweli należałoby stosować "ustawę nową", czyli przepisy rozdziału IX w brzmieniu nadanym rzeczoną nowelą, a "ustawę obowiązującą poprzednio", czyli przepisy rozdziału IX w dotychczasowym brzmieniu, tylko wtedy, gdyby była ona względniejsza dla sprawcy. Przepis art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) wprowadza odstępstwo od tej zasady. Wyraża się ono w tym, że w rozważanym zakresie wyłącza się stosowanie ustawy nowej do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem jej wejścia w życie z tym, że owo wyłączenie nie obejmuje wypadków, w których zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem już po tym dniu. W takim i tylko takim zakresie przepis ten wyłącza stosowanie art. 4 § 1 k.k.

Oskarżeni Z. G. i K. S. (1) zostali uniewinnieni od jednego z przypisanych czynów, co nie mogło pozostać bez wpływu na wymiar kar łącznych. Akceptując stanowisko Sądu I instancji, że także i w przypadku tych oskarżonych należało sięgnąć po zasadę asperacji, Sąd odwoławczy wymierzył Z. G. i K. S. (1) jako łączne, kary po 2 lata i 4 miesiące pozbawienia wolności. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego kary te nie są ani nadmiernie surowe, ani nadmiernie

łagodne, należyte uwzględniają te okoliczności istotne przy kształtowaniu kar łącznych, jakie trafnie zostały wskazane przez Sąd Okręgowy w pisemnych motywach wyroku.

Istotne okoliczności łagodzące występują po stronie A. W.. Oskarżona złożyła wyjaśnienia, które miały istotne znaczenie dla poczynienia przez Sąd I instancji prawidłowych ustaleń faktycznych, nie była dotychczas karana a jej udział w przestępnym procederze nie miał takiej wagi jak pozostałych oskarżonych. Mając to na względzie, Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że za czyn z art. 258§1 k.k., na podstawie art. 258§1 k.k. w zw. z art. 37 b k.k. w zw. z art. 34 §1 a pkt 1 k.k. w zw. z art. 35 §1 k.k. skazał oskarżoną na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności i 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, a za czyn z art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k.- na podstawie art. 258§1 k.k. w zw. z art. 37 b k.k. w zw. z art. 34 §1 a pkt 1 k.k. w zw. z art. 35 §1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.- na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności i 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Kary tak ukształtowane, w przekonaniu Sądu odwoławczego, adekwatne są do stopnia społecznej szkodliwością przypisanych oskarżonej czynów, spełnią także cele jakie stawia karze art. 53 k.k.

Jako kary łączne, na podstawie art. 85§1 k.k., art. 86§1i 3 k.k. w zw. z art. 87§2 k.k., wymierzono oskarżonej kary 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym uznając, że będą odpowiadać kryteriom kształtowania takich kar, co do zasady prawidłowo określonym przez Sąd I instancji.

Poza omówionymi zmianami, zaskarżony wyrok w pozostałej części, jako trafny, utrzymano w mocy.

O kosztach obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym oskarżonych Z. G., A. W. i K. S. (1) orzeczono na podstawie art. 29 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2015 r. poz. 615 z późn.zm.) i §17 ust.1 pkt 5 w zw. z zw. z §4 ust.1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz U z 2015 r poz. 1801).

Mając na uwadze sytuację materialną oskarżonych, Sąd Apelacyjny zwolnił ich z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaś poniesionymi w toku tego postępowania wydatkami obciążył Skarb Państwa (art. 624§1 k.p.k.).